

# Хазяїн та Шкапа

Леонід Глібов

Хазяїн сів овесець;  
Була у його нивка невелика.  
От бачить Шкапа та й базіка:  
"І на який се він кінець  
Овес у полі розсипає?  
Мабуть, і сам гаразд не знає...  
А я чувала, та й не раз,  
Як про людей гукають всюди,  
Що люди розумніші нас...  
Кий чортів батько — брешуть люди!  
Який тут розум — землю рить  
Та розкидать пашню без діла?  
Неначе нікуди подіть...  
Стрижчаті б дав, то й я б поїла;  
А хоч індикам, хоч качкам,-  
Усе б було видніше нам,  
Що робить він хоч трохи гарно  
І що пашні не втратить марно...  
Або нехай би й заховав —  
Сказали б, що скупенький став...  
А то — що зробить — все дурниця,  
Вже аж не хочеться дивиться!"  
Минуло літо, після жнив  
Овес Хазяїн змолотив  
І Шкапу ту, що вередує,  
Він і шанує, і годує.

Так інший здуру неборак  
Над божим ділом вередує:  
"І се не так, і те не так,  
Чого се сонце дуже гріє  
Або не відтіль вітер віє..."  
Головонька його дурна  
Того й не зна,  
Що бог нас лучче розуміє.  
1853.